

29. januar 2015

FM2015/23

I medfør af § 36 i Forretningsorden for Inatssiartut fremsættes hermed følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi på organiseret vis kan realisere, at det at gøre en god gerning overfor andre og være med til at løfte samfundet, hvor formålet ikke er at skulle blive gengældt og få løn, igen bliver en vane i samfundet.
(Medlem af Inatsisartut Vivian Motzfeldt, Siumut)

Begrundelse:

Vi har allesammen brug for hinanden i Grønland, og da vi er meget få mennesker heroppe, er der altid behov for, at vi hjælper hinanden af et godt hjerte og dette behov bliver ikke mindre i fremtiden, rettigheder og ansvar bør følges mere naturligt ad.

De unge i vort land bør i meget større grad end i dag organiseres til, at kunne tilegne sig det at hjælpe hinanden, som en samfundsmæssig værdi.

En af de væsentligste årsager til at vore forfædre konstant har kunnet overleve er, at man altid har kunnet hjælpe hinanden, og denne værdi er naturligt udsprunget af behovet for at kunne gøre alle mætte.

Når man et øjeblik ser tilbage i et historisk perspektiv, så har forandringerne i hvordan man førte livet haft mange følger i tidens løb. Især er der i den sidste nyere tid sket mange forandringer i vores livsform. Som følge heraf er en stor del af vores naturlige livsopfattelse, værdier og mål ændret.

Når man ser på de forskellige lande og bosætningsmønstre så skiller vores land sig en del ud, og det medfører en lang række udfordringer. Vi er meget få mennesker i vores kæmpe land og vi har et vidtstrakt bosætningsmønster, som er meget udfordrende for vores nutidige livsførelse.

Vi går højt op i løbende at højne vores uddannelse, og netop derfor gør vi hvad vi kan i forhold til mange andre lande, at give gode forhold til vore uddannelsessøgende, som vi betaler fra landskassen, og dette er en selvfølge en naturlighed, sådan skal det også være.

Midt i alt denne struktur efterlyser jeg nogle opdragelsesmæssige grundforudsætninger man ikke kan komme udenom: Rettigheder og ansvar som skal følges ad. I netop denne forbindelse vil det være på sin plads, at disse værdier indkorporeres i de unges uddannelser, således, at det at kunne hjælpe din næste og være med til at løfte i flok, bliver en indarbejdet naturlig del af uddannelserne.

Mange andre lande har det som del af deres kultur, at hjælpe til igennem deres skoler som en naturlig ting, og pligter er en ligeværdig indkorporeret del af deres uddannelsesforløb.

Forestil jer, at vi kræver af alle de forberende uddannelser, at der skemasættes 2 timer om ugen, som er bundet til at lære at hjælpe hinanden, hvilken opløftende effekt det ville få for de enkelte byer og hvilken saltvandsinsprøjtning det ville være, og ikke mindst hvilken positiv effekt det vil få for den kollektive bevidsthed.

En organisering af frivillighedsprincippet vil have masser af fordele, for eksempel er det ikke svært at forestille sig de ældre, de handikappede, børneinstitutioner m.fl. Der er mange ældre der er ensomme og som stadig klarer sig rimeligt selvstændigt, men har lidt brug for småhjælp uden at have råd til at kunne betale sig fra det, og her er det i øvrigt ikke kun hjælp de savner, men det at være i selskab med andre mennesker og dele deres liv med andre er også værdifuldt for disse mennesker. De handikappede kan underholdes og være sammen med dem på lige fod med andre, der kan arrangeres underholdning i børneinstitutionerne og hjælpe personalet i deres daglige arbejde.

Jeg er ikke i tvivl om, at disse ordninger vil støtte sammenholdet i høj grad, det at hjælpe andre giver altid styrke til en selv og giver noget penge ikke kan købe. Sådanne initiativer vil ikke kun være til hjælp for de mennesker det drejer sig om, for vi ved alle, at det at være til nytte for nogen udvikler os som mennesker.

Vi ved alle at vi har økonomiske udfordringer, og den spredte bosætningsmønster i så stort et land gør ikke vore økonomiske udfordringer mindre. Alle debatter og udviklingstiltag indeholder også anvisning på, hvorfra pengene skal hentes.

Derfor er jeg overbevist om at dette debatoplæg er på sin plads, fordi det at føle, at være til gavn for noget eller nogen og det at vide, at der er brug for en er opdragende og er sundt. Netop derfor vil dette forslag som jeg her fremlægger, have betydning for en masse mennesker uden at vi nødvendigvis behøves at sætte særlige midler af hertil, idet jeg håber at forespørgselsesdebatten vil skabe den nødvendige interesse og deltagelse fra partierne og Naalakkersuisut. De forskellige meninger vil danne et godt grundlag at kunne arbejde videre på.

Jeg skal gøre opmærksom på, at jeg ikke snakker om de allerede igangværende mange frivillige her, da vi skylder disse mennesker en stor tak og ære deres store frivillige indsats.